

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **Holzindustrie Chanovice s. r. o.**, (dříve HAAS FERTIGBAU, spol. s. r. o), se sídlem Horažďovice - Chanovice 102, zastoupena JUDr. Josefem Šťastným, advokátem se sídlem Ševčíkova 38, Horažďovice, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Horní náměstí 103/2, Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2010, č. j. 2439/1.30/09/14.3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 1. 2014, č. j. 38 Ad 16/2010 – 127,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 21. 1. 2010, č. j. 2439/1.30/09/14.3 žalovaný zamítl odvolání žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 10. 2009, č. j. 6692/6/6.31/09/15.2/6, kterým byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 750.000 Kč a povinnost k náhradě nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč. Stěžovatelka byla citovaným rozhodnutím správního orgánu I. stupně uznána v celkem dvanácti výrocích vinnou ze spáchání dvanácti správních deliktů podle zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále „zákon o inspekci práce“). Jednalo se o správní delikt na úseku odměňování zaměstnanců podle:

1) ust. § 26 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce, kterého se stěžovatelka dopustila tím, že v rozporu s § 116 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále „zákoník práce“) neposkytla zaměstnanci K. P. příplatek za práci v noci,

dále o správních delikty na úseku bezpečnosti práce, a to podle:

2) § 30 odst. 1 písm. i) zákona o inspekci práce, jehož se stěžovatelka dopustila tím, že nerozmístila na pracovištích bezpečnostní značky,

3) § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce, kterého se stěžovatelka dopustila nesprávným skladováním řeziva uloženého stohováním,

4) § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce, kterého se stěžovatelka dopustila nesprávným volným skladováním dříví na skládce,

5) § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce, kterého se stěžovatelka dopustila tím, že na jejích pracovištích jsou nebezpečné prostory, v nichž existuje riziko pádu zaměstnanců nebo předmětů a jež nejsou vybaveny zařízením zabraňujícím nepovolaným osobám v přístupu,

6) § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce, jehož se stěžovatelka dopustila tím, že u vyjmenovaných strojních zařízení chybí nebo je nefunkční zábrana nebo ochranné zařízení a není přijato opatření tam, kde hrozí riziko kontaktu nebo zachycení zaměstnance pohybujícími se částmi,

7) § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce, kterého se stěžovatelka dopustila tím, že neposkytla zaměstnancům dostatečné a přiměřené informace a pokyny pro bezpečné zacházení s chemickým přípravkem,

8) § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce, kterého se stěžovatelka dopustila tím, že připustila, aby motorové vozíky a nákladní automobil nebyly zabezpečeny proti neoprávněnému spuštění a použití nepovolanou osobou,

9) § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce, jehož se stěžovatelka dopustila provozováním čelního vysokozdvizného motorového vozíku se sedícím řidičem bez vybavení vhodným osvětlením a bez krytu, který byl nahrazen bedněním upevněným k vozíku motouzem,

10) § 30 odst. 1 písm. r) zákon o inspekci práce, kterého se stěžovatelka dopustila tím, že neuchovává provozní dokumentaci po celou dobu provozu technických zařízení (stěžovatelka nepředložila revizní záznamy o vyjmenovaných technických zařízeních),

11) § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce, jehož se stěžovatelka dopustila tím, že nezajistila u vyjmenovaných zařízení ochranu zaměstnanců proti nebezpečnému dotyku u zařízení pod napětím a před jevy vyvolanými účinky elektřiny,

12) § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce, jehož se stěžovatelka dopustila tím, že na pracovišti uvedeném ve výroku je místo vstupu na pracoviště opatřeno ochranným spínačem, který neplní svůj účel.

Rozhodnutí žalovaného napadla stěžovatelka žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 27. 11. 2012, č. j. 38 Ad 16/2010 – 74 a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. Ke kasační stížnosti stěžovatelky byl však tento rozsudek krajského soudu zrušen rozsudkem

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2013, č. j. 3 Ads 11/2013 – 51, pro nepřezkoumatelnost a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud znova ve věci rozhodl rozsudkem, který nyní stěžovatelka napadá kasační stížností. Uvedeným rozsudkem krajský soud žalobu stěžovatelky zamítl a o nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě

Ve svém nynějším rozsudku se krajský soud nejprve postupně zabýval žalobními námitkami stěžovatele k jednotlivým výrokům rozhodnutí správního orgánu I. stupně (které odpovídají jednotlivým správním deliktům).

K prvnímu výroku stěžovatelka namítala, že došlo pouze k formálnímu porušení § 116 zákoníku práce, neboť zaměstnanec nebyl ve výsledku nijak poškozen, pokud se týká výše vyplacené mzdy. Naopak po nápravě zjištěných formálních nedostatků zaměstnanec K. P. pobírá mzdu v celkově nižší výši než před kontrolou. Krajský soud konstatoval, že snížení platu není v souvislosti se zjištěným správním deliktem. Stěžovatelka neměla povinnost snížit zaměstnanci mzdu; může se se svým zaměstnancem dohodnout na mzdě v jakékoliv výši neodporující kogentním normám pracovního práva. Skutečnost, že K. P. nevyplácela stěžovatelka příplatek za noční práci, je spolehlivě doložena obsahem správního spisu (mzdové listy, výplatní lístky, evidence odpracované doby, pracovní smlouva).

Ohledně námitek směřujících proti druhému výroku se krajský soud ztotožnil s vyjádřením žalovaného, podle něhož nebylo třeba v tomto výroku správního rozhodnutí uvádět odkaz na nařízení vlády č. 11/2002 Sb., kterým se stanoví vzhled a umístění bezpečnostních značek a signálů, neboť stěžovateli nebyl vytýkán vzhled značek v rozporu s normou, ale absence či nerozeznatelnost těchto značek. Dále krajský soud konstatoval, že si lze představit i výrok lépe formulovaný, použitá formulace však není nesrozumitelná či neurčitá. Jedná se o komplexní skutek obecně vymezený v první větě výroku a následně rozvíjený v dalších větách. Uvádí-li žalovaný (*pozn. NSS- správně jde o správní orgán I. stupně*) „komunikace zde není...vyznačena...“ pak slovo „zde“ jednoznačně odkazuje na popis prostor uvedený v předchozí větě. Fotodokumentaci ve spisu shledal krajský soud průkaznou s ohledem na vzdálenostní odstup ohniska záběru od snímaných prostor.

Ke skupině námitek týkajících se třetího výroku soud uvedl, že závaznost užití normy ČSN 26 9030 vyplývá z ust. § 102 odst. 2 a § 349 odst. 1 zákoníku práce. Norma je těmito ustanoveními „vtažena“ do právního řádu a stěžovatelka se mylí, pokud má za to, že není obecně závazná. V protokolu o kontrole je uvedena pouze odchylka stohovaného materiálu od svislice větší než 2%, nikoliv postup, jak byla tato hodnota získána; nicméně z fotodokumentace ve správním spisu je i pouhým okem patrné vychýlení skladovaného materiálu od svislice značně přesahující 2%. Fotodokumentaci shledal krajský soud naprosto dostatečnou. Jejím orientačním měřítkem je porovnání s osobami, stroji, budovami a stožáry zachycenými na snímcích. Označení prostoru skládky dřeva značkou zakazující vstup (nepovolaným osobám) může pouze snižovat nebezpečnost zjištěného nedostatku, nemůže však stěžovatelku vyvinut.

K námitkám směřujícím proti čtvrtému výroku krajský soud uvedl, že se ztotožňuje s vyjádřením žalovaného, který uvedl, že fotodokumentace tohoto deliktu je natolik průkazná, že není třeba provádět detailní měření (jak namítal stěžovatel). Tvrzení stěžovatelky, že během tří měsíců nedošlo k sesuvu skladovaného dříví je jednak

neprokazatelné a jednak irrelevantní, neboť ke spáchání deliktu postačí vyvolání stavu ohrožení. Krajský soud dále konstatoval, že pojem „těsná blízkost“ užitý ve výroku rozhodnutí je pouze jedním z určujících znaků označení místa, kde k deliktu došlo. Přijaté organizační opatření (zákaz vstupu nepovolaným osobám) může opět pouze snížit nebezpečnost zjištěného nedostatku, nemůže však stěžovatele vyvinut. Není zřejmé, k čemu směřuje námitka, že linka je používána v souladu s pokyny výrobce, neboť nelze předpokládat, že by výrobce linky stanovil normy pro skladování dřeva (a to ještě takové, které by byly rizikové z hlediska bezpečnosti práce).

Proti pátému výroku stěžovatelka namítala, že v pilnici nebyla všechna místa s nebezpečím pádu z výšky, respektive do hloubky do hloubky opatřena ochranným zábradlím jelikož zařízení bylo uváděno do provozu. Odzkoušení linky přitom prováděli výlučně zaměstnanci dodavatelské společnosti, nikoliv zaměstnanci stěžovatelky. Před zahájením těchto prací bylo vydáno organizační opatření umožňující vstup do prostoru pilnice pouze určeným proškoleným zaměstnancům s osobními ochrannými prostředky. Zaměstnanci tak nemohli být ohroženi na životě nebo na zdraví. Mezi nebezpečnými prostorami je též nesprávně uvedena administrativní budova, neboť zde bylo vyjímatelné zábradlí odstraněnou pouze dočasně kvůli navážce. Krajský soud se ztotožnil s obranou žalovaného, že uvádění zařízení pilnice do provozu bylo zohledněno formou snížení výše sankce. I v době zkušebního provozu je však třeba umístit zábradlí, zakrýt otvory, kde hrozí pád do hloubky apod. Námitka ohledně odstranění zábradlí u administrativní budovy je bezpředmětná, neboť odstranění tohoto zábradlí není součástí výroku o správním deliktu. Krajský soud dále uvedl, že za žalobních námitek není patrné, proč by uvádění do provozu mělo objektivně bránit užití předepsaných technických opatření na ochranu bezpečnosti pracujících vedle užitých opatření organizačních či osobních ochranných prostředků zaměstnanců.

K námitkám proti šestému výroku krajský soud uvedl, že uvedení neplatné normy ČSN ve výroku je sice pochybením, nemá však vliv na platnost výroku, který se celý opírá o platnou normu ČSN ISO 1819 a zrušenou normu citoval pouze souběžně. Výrok je též dostatečně určitý, neboť odkazuje na konkrétní body normy, které byly porušeny. V žalobě ani není uvedeno, kterého zařízení (z mnoha zařízení ve výroku uvedených) se týká námitka, že bylo odstaveno. Stěžovatelka též ani ve všech řízeních nenabídla nic, čím by své tvrzení prokázala. Stroj WEINIG (jehož se námitka patrně týká) byl umístěn ve strojní hale, tedy v místě výroby.

Proti sedmému výroku stěžovatelka namítala, že vyhláška č. 48/1972 Sb. nebyla vydána ani k provedení zákoníku práce ani zákona č. 174/1968 Sb., o státním odborném dozoru nad bezpečností práce. Proto má stěžovatelka za to, že nelze uložení sankce za uvedený správní delikt odůvodnit porušením ust. § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce ve spojení s vyhláškou č. 48/1982 Sb. Zákoník práce totiž v poznámce pod čarou odkazuje na jiný právní předpis. Krajský soud s odkazem na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že poznámky pod čarou nejsou normativní součástí textu právního předpisu, ale pouze nezávazným vodítkem a legislativní pomůckou. Ke konkretizaci citovaného ustanovení zákoníku práce lze tedy použít jakýkoliv podzákoný předpis, jehož úprava spadá do okruhu hypotézy tohoto ustanovení.

Proti osmému výroku bylo v žalobě namítnuto, že právní kvalifikace provedená správními orgány se lišila. Prvoinstanční orgán odkazoval na porušení normy ukládající povinnosti řidiči. Řidiči byli stěžovatelem řádně proškoleni, proto je zavinění za

pokračování

protiprávní stav na jejich straně. Odebráním klíčků z vozidla kontrolorem vznikla stěžovatelce škoda. Krajský soud uvedl, že předmětem jeho přezkumu je konečné rozhodnutí ve věci a podle v něm citovaným ustanovení je zaměstnavatel povinen organizovat práci a stanovit postupy tak, aby byly dodržovány zásady bezpečného chování na pracovišti a aby zaměstnanci nebyli ohroženi dopravou na pracovištích. Podle ve výroku citovaných ustanovení nařízení vlády č. 378/2001 Sb. je jedním z požadavků na pojízdné zařízení, které může ohrožovat zaměstnance ve své blízkosti, je zabezpečení před spouštěním nepovolanými zaměstnanci. Těmto povinnostem stěžovatelka nedostála. Z četnosti i časového rozptýlu zjištěných závad je zřejmé, že se nejednalo o excesy jednotlivých řidičů, nýbrž o systémové selhání organizace práce a její kontroly ze strany stěžovatelky. Vznik škody odebráním klíčků inspektorem nemohl mít vliv na zjištění v řízení o uložení pokuty za správní delikty, proto není pro soudní přezkum relevantní.

S námitkami týkajícími se devátého výroku se krajský soud vypořádal tak, že ohledně namítané odpovědnosti řidiče za správní delikt odkázal na odůvodnění k předchozímu žalobnímu bodu. K tomu dodal, že z fotodokumentace je patrné, že místo po absentujícím osvětlení je zašlé a zaprášené a bednění je připevněné motouzem na místo krytu. Je tedy zjevné, že se nejednalo o aktuální závady ale o závady dlouhodobě neřešené, které je třeba přičítat stěžovatelce. Ohledně stěžovatelčiných námitek týkajících se povahy předmětné komunikace (na níž byl vysokozdvizný vozík provozován) krajský soud uvedl, že je nerozhodné, jakého typu komunikace byla. Kdyby se jednalo o komunikaci vyšší třídy, bylo by ohrožení zaviněné stěžovatele ještě vyšší.

K námitkám týkajícím se desátého výroku krajský soud uvedl, že ve výroku jsou vyjmenována jednotlivá pochybení a k nim je hromadně uvedeno, že představují porušení norem ČSN 33200-6-61/ed.2 a ČSN 331500. Pouhým gramatickým posouzením výroku tak není skutečně patrné, které porušení se vztahuje ke které normě, toto však lze snadno dovodit z povahy věci a bylo to zřejmé i stěžovatelce, která v odvolání uvedla, že svá pochybení uznává a napravuje. Dále soud poznamenal, že není nutno uvádět pojmy vlastní technické normě, je-li nesporné podřazení skutku, který popisují, této normě.

Proti jedenáctému výroku stěžovatelka namítala, že nebylo prokázáno porušení celého ustanovení § 199 vyhlášky ČÚBP č. 48/1982 Sb., kterou se stanoví základní požadavky k zajištění bezpečnosti práce a technických zařízení. Není ani fyzikálně možné, aby na pracovišti stěžovatelky došlo k výskytu statické elektřiny. Krajský soud ocitoval znění § 199 vyhlášky ČÚBP č. 48/1982 Sb. a věta první tohoto ustanovení obsahuje obecnou normu, po níž následuje pod jednotlivými písmeny demonstrativní výčet potřebných opatření. Podle krajského soudu je nepodstatné, že správní orgán I. stupně nepodřadil jednotlivá pochybení k jednotlivým písmenům citovaného ustanovení, rozhodující je, že vytýkané jednání lze podřadit pod obecnou normu věty první.

Ke dvanáctému výroku stěžovatelka uvedla v žalobě, že vytýkané pochybení uznává.

Ohledně žalobních námitek stěžovatelky týkajících se nesprávného způsobu opravy chyb ve stejnopise rozhodnutí a ohledně žalobních námitek týkajících se podjatosti vedoucího týmu inspektorů odkázal krajský soud na závěry obsažené v předchozím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, z nichž vyplývá nedůvodnost těchto žalobních námitek.

Žalobní námitku, že u podstatné části skutků není určeno, kdy trvaly, shledal krajský soud nedůvodnou s tím, že rozhodné je, že tyto skutky trvaly v době konání kontroly.

Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatelky, že inspektoři přestoupili svá oprávnění, když se v areálu pohybovali bez doprovodu stěžovatelky, a proto jsou takto pořízené důkazy nezákonné. Z ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce soud dovodil, že přítomnost zástupce kontrolované osoby se váže pouze k zahájení kontroly a následně k bezprostřednímu ohrožení života nebo zdraví inspektora. Není zřejmé, z čeho mělo vyplývat bezprostřední ohrožení života inspektora. Avšak i kdyby tomu tak bylo, je třeba zdůraznit, že tato povinnost je z povahy věci stanovena v zájmu zajištění osobní bezpečnosti inspektora na rizikových pracovištích. Porušení tohoto ustanovení tedy nemůže mít vliv na správnost kontrolních zjištění inspektora.

Bezpředmětnou shledal krajský soud námitku stěžovatelky, že ve věci neměl být vydán příkaz. Příkaz byl totiž podáním odporu zrušen.

Krajský soud též posoudil návrh stěžovatelky na snížení uložené pokuty. Uvedl, že za správní delikty podle § 26 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce lze uložit pokutu do výše 2.000.000 Kč, za správní delikty podle § 30 odst. 1 písm. i) a f) zákona o inspekci práce lze uložit pokutu do výše 1.000.000 Kč a za správní delikty podle § 30 odst. 1 písm. q), r), a s) téhož zákona lze uložit pokutu do výše 2.000.000 Kč. Správní orgány obou stupňů se podrobně zabývaly závažností spáchaných správních deliktů, jakož i okolnostmi a následky jejich spáchání. Tyto úvahy jsou přezkoumatelné a nevybočují z mezí správního uvážení. Uložená sankce neplní funkci reparační ale preventivní a represivní, aby měla sílu odradit od nezákonného postupu v budoucnosti. Proto sankce nesmí být zanedbatelná, ale zároveň musí zůstat přiměřená a reflektovat majetkové poměry stěžovatelky a další relevantní skutečnosti. (Soud zde poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 50/2005 – 97). Dále soud zdůraznil, že pokuta ve výši 750.000 Kč byla uložena stěžovateli za dvanáct správních deliktů. Společenskou nebezpečnost těchto deliktů krajský soud spatřuje v neoprávněném zásahu do významného práva zaměstnanců na spravedlivou odměnu za práci a práva na bezpečnost práce, jakož i v ohrožení života a majetku mnoha osob. V této souvislosti soud připomněl, že provozovnu stěžovatele již jednou v minulosti zachvátil požár. Žalovaný ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyhodnotil polehčující i přitěžující okolnosti, které stěžovatel jednotlivě nerozporuje. Odvíjení výše pokuty od současné hospodářské situace delikventa by přineslo stav, kdy by špatně hospodařící subjekt mohl beztrestně porušovat zákony, neboť by neměl zdroje na úhradu pokuty. Vzhledem k rozsahu hospodářské činnosti stěžovatelky (vyplývající z obsahu soudních i správních spisů) nehrozí likvidační charakter pokuty. Zákonným parametrem pro uložení pokuty žalovaný dostal, jeho rozhodnutí o trestu je přezkoumatelné a přesvědčivé. Sankce nebyla uložena ve zjevně nepřiměřené výši, tudíž nejsou dány důvody pro postup podle § 78 odst. 2 s. ř. s.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 27. 2. 2014 napadá stěžovatelka rozsudek krajského soudu v celém rozsahu. Odkazuje na důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka rozsudku krajského soudu vytýkala, že se opět nevypořádal se všemi jejími tvrzeními. Podle názoru stěžovatelky se též krajský soud v odůvodnění svého

pokračování

rozhodnutí bez dostatečných důvodů přiklonil k argumentaci žalovaného. Z uvedených důvodů považuje stěžovatelka nynější rozsudek krajského soudu ve věci za nepřezkoumatelný. Rovněž namítá, že ve věci bylo po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu provedeno pouze jedno jednání, jehož délka nepřesáhla jednu hodinu. Podle stěžovatelky tak nebyl prostor pro podrobné přezkoumání jednotlivých vytýkaných deliktů a zhodnocení argumentace stran.

Stěžovatelka dále zopakovala své žalobní námítky k jednotlivým výrokům rozhodnutí správního orgánu I. stupně (a v nich obsaženým správním deliktům).

K prvnímu výroku stěžovatelka namítá, že zaměstnanec nebyl nijak poškozen, pokud se týká výše vyplácené mzdy (což vyplývá ze mzdového listu zaměstnance). Porušení § 116 zákoníku práce bylo tak pouze formální. Stěžovatelka uvádí, že zaměstnanec nejprve vykonával práci řidiče, k níž mu byly vypláceny příplatky za noční práci. Poté vykonával práci mistra, za niž probíral vyšší mzdu a v jejímž rámci nevykonával noční práci vůbec. Od října 2008 byl tento zaměstnanec přerazen zpět na práci řidiče s tím, že mu bude ponechána jeho stávající mzda navzdory tomu, že práce řidiče je standardně odměňována nižší mzdou. V souladu s opatřením správního orgánu I. stupně byla zaměstnanci mzda snížena na standardní úroveň odpovídající práci řidiče a jsou mu vypláceny příplatky za práci v noci. Po tomto opatření je však mzda uvedeného zaměstnance nižší, než byla v období před kontrolou, kdy zaměstnanec vykonával práci řidiče a dostával však mzdu odpovídající jeho předchozímu pracovnímu zařazení jako mistr. Stěžovatelce rovněž není znám důvod, proč správní orgány obou stupňů odmítly provedení důkazu mzdovým listem zaměstnance. Inspektoři rovněž nezjistili, zda zaměstnanec s takto stanovenou mzdou souhlasil, navíc není doloženo, že zaměstnanci vznikl nárok na příplatek za noční práci.

Proti druhému výroku stěžovatelka namítá, že výrok neobsahuje odkaz na nařízení vlády č. 11/2002 Sb., kterým se stanoví vzhled a umístění bezpečnostních značek a zavedení signálů. Neexistuje rovněž právní norma, která by stanovila, v jakém rozsahu a v jakém počtu mají být předmětné značky umístěny. Není patrné, která komunikace nebyla zřetelně vyznačena a jakými značkami měla být označena. Podle názoru stěžovatelky je rovněž rozdíl v tom, zda komunikace nebyla označena vůbec nebo zda je značení pouze hůře rozpoznatelné. Stěžovatelka se rovněž domnívá, že absenci označení vykompenzovala přijatými organizačními opatřeními. Rovněž fotodokumentace z kontroly byla pořízena účelově, značky byly podle stěžovatele na místech před kontrolou i po ní.

K výroku třetímu stěžovatelka namítá nesprávné použití výrazu „*minimální bezpečnostní standard* ČSN 26 9030“. Platné právní předpisy výraz „*minimální bezpečnostní standard*“ neznají. Dále podle § 4 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky není česká technická norma obecně závazná, proto není možné nesplnění požadavků určených technickou normou kvalifikovat jako spáchání správního deliktu. Stěžovatelka rovněž nesouhlasí s argumentací žalovaného, podle níž jsou technické normy k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci podle § 349 odst. 1 zákoníku práce řazeny mezi obecně závazné právní předpisy a je tak dána povinnost jejich dodržování. Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví je tím nesprávně stavěn do role zákonodárce. Podle citovaného ustanovení zákoníku práce mají být technické normy pouze „*ostatními předpisy*“, nikoliv obecně závaznými právními předpisy. Správní orgán uvádí jedinou číselnou hodnotu - odchylku skladovaného stohu manipulačních

jednotek větší než 2%. Neuvádí však, jak byla tato hodnota zjištěna. Správní orgán měl provést výpočet této hodnoty. Fotodokumentace při kontrole byla pořízena účelově tak, že poloha složeného řeziva k okolnímu prostoru, navíc shází na fotografiích měřítko. Navíc skládka byla označena značkami zákaz vjezdu a zákaz vstupu neoprávněným osobám, což eliminuje nebezpečnost pro osoby, kterou správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvádí.

Ke čtvrtému výroku stěžovatelka namítá, že v protokolu o kontrole nejsou určeny přesné hodnoty a jsou použity neurčité pojmy jako „*v těsné blízkosti*“ a „*není dodržen takový sklon uskladněního dříví na skládce*“. Není tak ani jasné, jak mohl žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rozsahu tohoto výroku přezkoumat. Stěžovatelka zdůrazňuje, že v průběhu tří měsíců, po něž kontrola trvala, k samovolnému pohybu dříví nedošlo. Rozhodnutí navíc neobsahuje údaj o přesném počtu zaměstnanců, kteří byli nesprávným skladováním dříví ohroženi. Do prostoru platí zákaz vstupu nepovolaným osobám, proto se k lince mohou dostat pouze osoby proškolené. Stěžovatelka též uvádí, že linka je užívána v souladu s pokyny výrobce.

Proti pátému výroku stěžovatelka namítá, že v pilnici nebyla všechna místa s nebezpečím pádu z výšky, respektive do hloubky, opatřena ochranným zábradlím proto, že zřízení teprve bylo uváděno do provozu. Uvedení do provozu prováděli pouze zaměstnanci dodavatelské společnosti, nikoliv zaměstnanci stěžovatelky. Navíc bylo stěžovatelkou vydáno opatření, na jehož základě měli do pilnice přístup pouze proškolení a poučení zaměstnanci. Správní orgán neprokázal, že zařízení bylo již uvedeno do provozu. Rovněž nebyla prokázána nedostatečnost ochrany zaměstnanců osobními ochrannými prostředky a organizačními opatřeními stěžovatelky. Správní orgán I. stupně nesprávně v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí mezi prostory s rizikem pádu také prostory u administrativní budovy, ačkoliv ve výroku prostory u administrativní budovy chybí. Stěžovatelka zdůrazňuje, že zábradlí u administrativní budovy bylo odstraněno kvůli navážce.

Proti šestému výroku uplatňuje stěžovatelka obdobné námitky jako proti třetímu výroku ohledně závaznosti norem ČSN a užití pojmu „*minimální bezpečnostní standard*“. Technická norma ČSN 26 0003 byla zrušena ke dni 1. 1. 2006, proto na ni nelze odkazovat v řízení zahájeném v roce 2009. Dále stěžovatelka uvedla, že ještě před kontrolou bylo rozhodnuto, že „uvedené zařízení“ bude z provozovny odstraněno. Zařízení proto bylo již odstaveno mimo provoz, avšak nebylo ještě odvezeno. Takové jednání stěžovatelky proto nelze sankcionovat.

Proti sedmému výroku stěžovatelka namítá, že byla uložena sankce za porušení ust. § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce ve spojení s vyhláškou ČÚBP č. 48/1982 Sb., kterou se stanoví základní požadavky k zajištění bezpečnosti práce a technických zařízení. Citované ustanovení zákoníku práce však odkazuje na jiný právní předpis, a to na § 37 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Vyhláška ČÚBP č. 48/1982 Sb. nebyla vydána ani k provedení zákoníku práce ani k provedení zákona o ochraně veřejného zdraví, ale k provedení zákona č. 174/1968 Sb., o státním odborném dozoru nad bezpečností práce. Proto nelze uložení sankce za uvedený správní delikt odůvodnit porušením citovaného ustanovení zákoníku práce ve spojení s vyhláškou ČÚBP č. 48/1982 Sb.

pokračování

U osmého výroku stěžovatelka namítá rozdílnou právní kvalifikaci deliktu v protokolu o kontrole, v opatření správního orgánu I. stupně, v příkazu a v konečném rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně též odůvodňuje tento správní delikt s poukazem na technickou normu ČSN ISO 3691 + Adm 1, která však ukládá povinnosti řidičům motorových vozíků. Veškeré zjištěné nedostatky proto nelze přičítat stěžovateli. Sankce měla být uložena i řidičům vozíků. Stěžovatelka zdůrazňuje, že kontrolor odebral z jednoho z vozíků klíčky, čímž jí vznikla škoda ve výši 42.700 Kč.

K devátému výroku stěžovatelka opětovně namítá, že sankce měla být uložena rovněž řidičům, neboť oni jsou odpovědní za stav vozíku v souladu s normou ČSN ISO 3691 + Adm 1. U kotoučové pily pak byl kryt ve vyšší výšce proto, že těsně před kontrolou byl prováděn pořez materiálu v této výšce. Správní orgán I. stupně navíc nebyl věcně ani místně příslušný pro rozhodování o technické způsobilosti motorového vozíku ve smyslu zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Tento správní orgán též nebyl příslušný k rozhodování, která pozemní komunikace je účelovou komunikací, jak je uvedeno v prvním odstavci výrokové části tohoto správního deliktu.

Proti desátému výroku stěžovatelka namítá, že norma ČSN 33 1500 nezná pojem „následná revize“ a norma ČSN 34 1390 týkající se hromosvodů byla zcela nahrazena změnou Z 5 od 1. 2. 2009. U jiných zařízení než elektroinstalací budov je nadbytečné vyžadovat revize podle ČSN 33 2000-6-61 ed. 2, postačí revize podle ČSN 33 1500. Tato námitka se týká: zařízení na zpracování dřeva green (typ: APSTP 6 100, v. č. 09 5978 01 91114.1 a typ FDLL 180 600 1000, v. č. 09 1800 0191101) ve výrobní hale s příslušenstvím (budova 5c), úhlové zkracovací pily a rozvaděče úhlové zkracovací pily DEPAUW ve výrobní hale „Jeseník“ (budova č. 13), mořících hal ve výrobní hale „Jeseník“ (budova č. 13), svařovacího agregátu WTU 315 (označen číslicí 9) u vjezdu na pracoviště zámečnické výroby (budova č. 4b), zkracovací pily (štítek na rozvaděči označen nápisem RITAL, v. č. 232127) ve venkovním prostoru proti budově č. 9.

K jedenáctému výroku stěžovatelka uvádí, že není fyzikálně možné, aby mohlo na jejím pracovišti dojít k výskytu statické elektřiny. Rovněž nebylo prokázáno porušení celého ust. § 199 vyhlášky č. 48/1982 Sb. Toto ustanovení obsahuje celkem šest písmen a porušení podle písm. c), d) a f) nebylo a nemohlo být prokázáno.

Ke dvanáctému výroku stěžovatelka uvedla pouze, že uznává vytčené pochybení a závada byla odstraněna.

Stěžovatelka dále ve své kasační stížnosti odkazuje na judikát Nejvyššího správního soudu, z něhož vyplývá, že likvidační charakter pokuty má být správním orgánem zohledněn i v případech, kdy zákon, podle něhož je pokuta ukládána, osobní a majetkové poměry pachatele neuvádí v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro výši sankce (rozhodnutí NSS vydané pod sp. zn. 1 As 9/2008). Pokuta ve výši 1.000.000 Kč, respektive 750.000 Kč, je ve zjevném nepoměru k popsáním skutkům a pro stěžovatelku i její zaměstnance může mít v době hospodářské krize zcela zásadní následky. Stěžovatelka patří mezi významné zaměstnavatele v regionu s vysokou nezaměstnaností, závod byl po požáru vybudován zcela nově, podle nejnovějších norem. Stěžovatelka má za to, že míra společenské nebezpečnosti předmětných deliktů je malá, neboť nedošlo ke vzniku žádné škody na majetku či na zdraví a u pochybení, která stěžovatelka považovala za důvodná, byla zjednána bezodkladně náprava. Závadný stav tak již neexistuje. Stěžovatelka odkazuje

na judikaturu zdejšího soudu, podle níž je společenská nebezpečnost nezbytnou podmínkou správního trestání.

K průběhu kontroly stěžovatel opakovaně namítá, že inspektoři se po areálu stěžovatelky pohybovali „svévolně“ bez doprovodu, což stěžovatelka pokládá za porušení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce. Inspektoři bez jejího svolení pořizovali dokumentaci a důkazy. Stěžovatelka tak neměla možnost být přítomna pořizování důkazů a vyjádřit se k nim. Z uvedených důvodů považuje důkazy za nezákonné a tím i nepoužitelné ve správním řízení.

Stěžovatelka zdůrazňuje, že jí nesprávným postupem inspektora při kontrole vznikla škoda, neboť inspektor odebral klíčky z manipulačního vozíku (čímž přestoupil oprávnění inspektora podle § 7 zákona o inspekci práce). V důsledku tohoto protiprávního jednání inspektora vznikla stěžovateli škoda ve výši 42.700 Kč. S touto námitkou se nevypořádaly správní orgány ani krajský soud.

Stěžovatelka též znova uplatnila námitky týkající se podjatosti vedoucího inspektora a postupu správního orgánu při opravě chyby ve stejnopisu rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Podle stěžovatelky rovněž nebylo prokázáno, že předešlé pokuty nevedly k nápravě. Správní orgány měly v takovém případě efektivněji využít institutu rozhodnutí o zákazu ve smyslu § 7 odst. 3 zákona o inspekci práce. Stěžovatelka opětovně uvádí, že u ní došlo ke snížení počtu pracovních úrazů o bezmála 50%.

Závěrem stěžovatelka navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu napadeného kasační stížností a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Ověřil, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a v řízení o kasační stížnosti je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že krajský soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je třeba se zabývat také otázkou nepřipustnosti kasační stížnosti dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud zde nepřehlédl, že prvé rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno z procesních důvodů (pro nepřezkoumatelnost), zatímco věcné aspekty případu nebyly v tehdejší kasačním řízení komplexně posuzovány. Jedná se tedy o případ, na který zásadně dopadá třeba nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05: „*Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. Vztáhnout však citované Ustanovení též na případy, kdy Nejvyšší správní soud pouze vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení, resp. nedostatečně zjištěný skutkový stav, by ve svých důsledcích mohlo vést k*

pokračování

naprosté zbytečnosti Nejvyššího správního soudu.“ Odmítnout věcný přezkum rozhodnutí krajského soudu z pohledu aplikace hmotného práva by navíc mohlo ústít až v porušení práva na soudní ochranu dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Konzistentně s těmito úvahami judikoval opakovaně i Nejvyšší správní soud, například v usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56: *„Přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud nevyřešil [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]“*, obdobně také v usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165: *„Ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.“*

Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud posoudil v dále uvedeném rozsahu kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Přitom neshledal vady uvedené v ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ze systematického hlediska se jeví zdejšímu soudu vhodné zabývat se nejprve námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Pokud by totiž byla tato kasační námitka stěžovatelky důvodná, musel by zdejší soud rozsudek krajského soudu zrušit, aniž by se věcně zabýval dalšími kasačními důvody. Nejvyšší správní soud však neshledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným. Krajský soud přezkoumatelně a přehledným způsobem vypořádal se všemi stěžejními žalobními námitkami, jež stěžovatelka uplatnila. Pokud se krajský soud přiklonil k argumentaci obsažené ve vyjádření žalovaného, učinil tak vždy s (alespoň stručným) zdůvodněním nebo v případech, kdy žalovaný logicky konstatuje konkrétní fakta. Je také třeba zdůraznit, že krajský soud rovněž ke každé skupině žalobních námitek stěžovatelky (alespoň stručně) vyjádřil vlastní právní posouzení. Stěžovatelka sice namítala, že ve věci proběhlo pouze jedno jednání nepřesahující jednu hodinu, je však třeba podotknout, že tento fakt sám o sobě neznamená, že by procesní práva stěžovatelky mohla být nějakým způsobem zkrácena. Stěžovatelka v kasační stížnosti ostatně ani neuvedla žádné konkrétní důsledky, které pro ni mělo – dle jejího názoru – krátké jednání ve věci. Nejvyšší správní soud rovněž nepřehlédl, že stěžovatelka v žalobě namítala převážně nejružnější formální pochybení správních orgánů, případně nesprávné právní posouzení jednotlivých správních deliktů. Není tedy vůbec jasné, proč se stěžovatelka domnívá, že vypořádání námitek takového charakteru bylo nezbytně nutné provést při jednání.

S námitkou stěžovatelky, že jí byla v průběhu kontroly způsobena škoda nesprávným postupem inspektora, se krajský soud vypořádal na str. 8 napadeného rozhodnutí. Je třeba dodat, že také žalovaný se k této námitce stěžovatelky vyjádřil, a to na str. 14 svého rozhodnutí, když stěžovatelku odkázal na civilní řízení.

Nejvyšší správní soud k této námitce stěžovatelky rovněž uvádí, že vznik škody v důsledku jednání inspektora při provádění kontrole nepředstavuje skutečnost, která by sama o sobě mohla ovlivnit správnost a přesvědčivost kontrolních zjištění a není tak zásadně relevantní z hlediska posouzení zákonnosti rozhodnutí správního orgánu, kterým byla uložena pokuta na základě takových kontrolních zjištění. Eventuální vznik škody nesprávným postupem inspektora při kontrole představuje soukromoprávní aspekt projednávané věci, který s řízením ve správním soudnictví nemá věcnou souvislost. Nad

rámec nutného zdůvodnění zdejší soud konstatuje, že soukromoprávní nárok, který by případně ze stěžovatelem tvrzené situace mohl vzniknout, je vymahatelný v civilním řízení na základě zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti.

Nejvyšší správní soud se již znova nezabýval námitkami stěžovatelky týkajícími se podjatosti vedoucího inspektora a postupu správního orgánu při opravě chyby ve stejnopisu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť tyto námitky shledal nedůvodnými již ve svém předcházejícím rozsudku (rozsudek ze dne 10. 9. 2013, č. j. 3 Ads 11/2013 - 51).

Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí přesvědčivě zdůvodnil přiměřenost výše uložené pokuty a přezkoumatelným způsobem se vypořádal s návrhem stěžovatelky na moderaci uložené pokuty. K tomu je třeba dodat, že stěžovatelka v kasační stížnosti s tímto odůvodněním krajského soudu nepolemizuje. Ve vztahu ke kasační námitce brojící proti výši uložené pokuty proto Nejvyšší správní soud konstatuje, že odkaz stěžovatelky na právní větu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, nepředstavuje relevantní argumentaci.

Nejvyšší správní soud neshledává důvodnou ani námitku stěžovatelky o malé míře společenské nebezpečnosti předmětných správních deliktů. Zdejší soud zdůrazňuje, že většinou jde v případě stěžovatelky o delikty ohrožovací, jejichž společenská nebezpečnost spočívá již v samotném vytvoření závadného stavu odporujícího pravidlům bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a z toho vyplývajících ohrožení osob. Není tedy relevantní, že v důsledku spáchání těchto deliktů nedošlo ke vzniku žádných škod na majetku či na zdraví (jak správně zdůraznil i krajský soud). V případě správního deliktu uvedeného pod prvním výrokem rozhodnutí správního orgánu I. stupně (nevyláčení příplatků za noční práci) navíc již ke vzniku škodlivého následku i došlo.

Z ust. § 7 odst. 1 písm. j) zákona o inspekci práce, ve znění platném v rozhodné době, vyplývá, že inspektor je oprávněn vydat rozhodnutí o zákazu „*používání objektů, pracovišť, výrobních, pracovních prostředků nebo zařízení, pracovních nebo technologických postupů, látek nebo materiálů, vykonávání prací nebo činností, které bezprostředně ohrožují bezpečnost zaměstnanců nebo dalších fyzických osob zdržujících se s vědomím kontrolované osoby v jejich prostorech, a to až do doby odstranění závady*“. Z textu citovaného ustanovení je zjevné, že rozhodnutí o zákazu nemá povahu srovnatelnou s trestem a nemá ani takový účel suplovat. Jde o jedno z oprávnění inspektora při kontrole, jak vyplývá z jeho systematického zařazení v části třetí zákona o inspekci práce. Účelem vydání rozhodnutí o zákazu je zajištění bezprostřední ochrany zaměstnanců (případně dalších fyzických osob) před bezprostředním nebezpečím vyplývajícím ze zjištění již existující závadné situace používání objektů, pracovišť, výrobních, pracovních prostředků nebo zařízení, pracovních nebo technologických postupů, látek nebo materiálů, vykonávání prací nebo činností, které ohrožují jejich bezpečnost. Námitka stěžovatelky, že správní orgány měly efektivněji využít institutu rozhodnutí o zákazu, postrádá smysl. Pokuta byla stěžovatelce uložena za zjištěné nedostatky na úseku bezpečnosti práce, které právě postup dle § 7 odst. 1 písm. j) zákona o inspekci práce vyvolaly.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatelky, že se inspektoři pohybovali po jejím areálu bez doprovodu a pořizovali bez jejího svolení dokumentaci a důkazy, jejichž pořizování neměla stěžovatelka možnost být přítomna a

pokračování

neměla možnost se k nim vyjádřit. Průběh kontroly je upraven zákonem o inspekci práce a zákonem č. 552/1991 Sb., o státní kontrole (dále jen „zákon o státní kontrole“). Nejvyšší správní soud poukazuje na závěry vyplývající z jeho rozsudku ze dne 26. 1. 2006, č. j. 8 As 12/2005 – 51 publikovaného pod č. 865/2006 Sb. NSS. Podle citovaného rozsudku *„[p]ovinnost kontrolních pracovníků oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly [§ 12 odst. 2 písm. a) zákona ČNR č. 552/1991 Sb., o státní kontrole] směřuje k možnosti kontrolované osoby bránit svá práva v průběhu kontroly, a je-li to možné, být přítomna jejímu průběhu. Z žádného ustanovení zákona o státní kontrole nevyplývá požadavek, aby kontrolovaná osoba byla vždy fyzicky přítomna provádění kontroly. Je ovšem vyloučeno, aby v případě kontroly prováděné úřadem práce nebyly o jejím zahájení vyrozuměny statutární orgány kontrolované společnosti, jsou-li přítomny, a v opačném případě jiná odpovědná osoba.“* Ani z ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce takový požadavek nevyplývá, neboť vyžaduje přítomnost zástupce kontrolované osoby pouze k okamžiku zahájení kontroly. Podle citovaného ustanovení je inspektor oprávněn vykonávat kontrolu, je-li *„při jejím zahájení přítomen člen statutárního orgánu kontrolované osoby, zástupce kontrolované osoby, zaměstnanec kontrolované osoby, spolupracující rodinný příslušník nebo jiná fyzická osoba, která vykonává nebo zabezpečuje činnost, která je předmětem činnosti kontrolované osoby; na místech, na kterých by mohlo dojít k bezprostřednímu ohrožení života nebo zdraví inspektora, může být kontrola vykonána jen za doprovodu fyzické osoby pověřené k tomu kontrolovanou osobou“*. Ohledně části věty za středníkem Nejvyšší správní soud dodává (ve shodě se závěry krajského soudu), že toto pravidlo sleduje ochranu života a zdraví inspektora, nikoliv ochranu procesních práv kontrolované osoby. K ochraně procesních práv kontrolované osoby slouží jiné instituty upravené zákonem o státní kontrole, jako je povinnost kontrolních pracovníků seznámit kontrolovanou osobu s obsahem protokolu a předat jí stejnopis protokolu (ust. § 16 odst. 1 zákona o státní kontrole) a zejména právo kontrolované osoby uplatnit námitky proti obsahu kontrolního protokolu (ust. § 17 zákona o státní kontrole). Důkazy pořízené inspektory při kontrole tak nelze považovat podle názoru Nejvyššího správního soudu za nezákonné.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami stěžovatelky proti jednotlivým výrokům správního orgánu I. stupně (respektive jednotlivým správním deliktům).

Ohledně námitek stěžovatelky *k prvnímu výroku* zdejší soud uvádí, že podle ust. § 116 zákoníku práce *„[z]a dobu noční práce přísluší zaměstnanci dosažená mzda a příplatek nejméně ve výši 10 % průměrného výdělku.“* Podle § 109 odst. 2 zákoníku práce *„[m]zda je peněžité plnění a plnění peněžité hodnoty (naturální mzda) poskytované zaměstnavatelem zaměstnanci za práci, není-li v tomto zákoně dále stanoveno jinak.“* Smysl příplatku za noční práci je však jiný. Ze smyslu zákonné úpravy, dále vyložené například rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2003, sp. zn. 21 Cdo 1561/2003, se podává, že smyslem příplatku za vykonanou noční práci je kompenzovat zaměstnanci zhoršené pracovní podmínky a zásah do jeho osobního života, popřípadě do života jeho rodiny. Příplatek za noční práci tedy není součástí mzdy (jež vyjadřuje plnění poskytované zaměstnanci za vykonanou práci) ale plnění poskytované nad rámec mzdy kompenzující zaměstnanci zhoršené pracovní podmínky a zásah do osobního, případně rodinného života. Ze stejného důvodu ani samotná mzda (odměna za vykonanou práci) nemůže plnit funkci příplatku za noční práci. Proto nelze dát zapravdu argumentaci stěžovatelky směřující k tomu, že příplatek za noční práci byl zahrnut ve mzdě zaměstnance K. P., která byla vyšší ve srovnání se standardní mzdou řidiče. Stěžovatelka má možnost se dohodnout se svým zaměstnancem na mzdě v jakékoliv výši neodporující kogentním normám pracovního práva (jak správně uvedl již krajský soud). To však nic nemění na její povinnosti poskytovat zaměstnanci též příplatek za noční práci v případech, kdy na to má

zaměstnanec zákonný nárok. Ten pak zásadně nijak nesouvisí s výškou mzdy za reálně odvedený druh práce.

Pokud stěžovatelka namítala, že správní orgány neprovedly důkaz mzdovým listem zaměstnance, směřuje tato její argumentace zřejmě k případnému prokázání skutečností uvedených stěžovatelkou v kasační stížnosti. Z výše uvedené argumentace však vyplývá, že prokázání těchto skutečností by nebylo relevantní z hlediska porušení povinnosti stěžovatelky vyplácet zaměstnanci příplatek za noční práci. Pro konstatování porušení povinnosti vyplácet příplatek za noční práci není relevantní ani případný souhlas zaměstnance s takto stanovenou mzdou, neboť podle § 116 zákoníku práce jinou minimální výši a způsob určení příplatku lze sjednat jen v kolektivní smlouvě. Fakt, že zaměstnanec K. P. vykonával noční práci, byl doložen docházkovými lístky (jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně).

K námitkám týkajícím se *druhého výroku* Nejvyšší správní soud uvádí, že absence odkazu na nařízení vlády č. 11/2002 Sb., kterým se stanoví vzhled a umístění bezpečnostních značek a zavedení signálů ve výroku nemá žádný vliv na jeho srozumitelnost a určitost. Z výroku jasně vyplývá, že správní delikt stěžovatele spočíval v absenci značení, nikoliv v jeho nesprávném provedení nebo nesprávném umístění. Z kontextu výroku zřetelně vyplývá, že komunikace není zřetelně vyznačena v budovách č. 5a, 5b, 5c, 14, 15, 16 a 20a. Z výroku též vyplývá, že komunikace není označena značkami označujícími komunikaci nebo opatřena vhodným hrazením a komunikace uvnitř staveb nejsou výrazně odlišeny od ostatních ploch se stejnou úrovní. Správní orgán I. stupně rovněž ve výroku uvedl, že původní označení komunikace pruhem žluté barvy je již nerozpoznatelné. Z ust. bodu 5. 1 přílohy k nařízení vlády č. 101/2005 Sb., o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí přitom vyplývá, že od ostatních ploch se stejnou úrovní musí být komunikace odlišeny výrazně. K porušení této povinnosti tak postačuje i existující ale již nevýrazné označení komunikace. Rozsah umístění značek je upraven právě nařízením vlády č. 101/2005 Sb.

Stěžovatelka v kasační stížnosti nijak nekonkretizovala, jakými organizačními opatřeními měla být dle jejího názoru vykompenzována správním orgánem vytýkaná absence značení, proto se touto námitkou Nejvyšší správní soud blíže nezabýval.

Stěžovatelka rovněž namítala, že fotodokumentace byla při kontrole pořízena účelově a že značky byly na místech před kontrolou i po ní. K této námitce zdejší soud konstatuje (ve shodě s krajským soudem), že s ohledem na odstup ohniska záběru od snímaných prostor se fotodokumentace ve správním spisu jeví jako průkazná. Ostatně stěžovatelka ani nepředložila v řízení před krajským soudem nebo v řízení o kasační stížnosti důkazy, kterými by svoje tvrzení dokládala. Nejvyšší správní soud rovněž nepřehlédl, že nesprávnost pořízené fotodokumentace namítala stěžovatelka již ve správním řízení. Ve správním řízení stěžovatelka předložila správnímu orgánu I. stupně k prokázání obdobného tvrzení pouze tři nedatované fotografie zobrazující označení venkovních skladových prostor značkami se zákazem vstupu nepovolaným osobám. Tyto fotografie se tak týkaly pouze jednoho z vytýkaných nedostatků a navíc byly zcela neprůkazné.

Ohledně námitek stěžovatelky směřujících proti *třetímu výroku* zdejší soud uvádí, že použití pojmu „*minimální bezpečnostní standard* ČSN 26 9030“ neshledává vadou tohoto výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Použitím pojmu „*minimální bezpečnostní*

pokračování

standard“ správní orgán vyjádřil pouze to, že norma ČSN 26 9030 představuje minimální bezpečnostní standard v obecném smyslu tohoto pojmu. Na srozumitelnost, případně přezkoumatelnost, tohoto výroku nemá žádný vliv, zda je tento pojem zároveň definován či používán právními předpisy, a to již z toho důvodu, že takto nebylo toto slovní spojení ani užito ani myšleno.

Dále je třeba zdůraznit, že zákon č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky, z něhož stěžovatelka dovozuje, že české technické normy nejsou obecně závazné, se vůbec nevztahuje na oblast bezpečnosti a ochrany zdraví při práci (srov. § 1 odst. 1 citovaného zákona). Při řešení otázky závaznosti českých technických norem v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci je naopak třeba vycházet z právních předpisů, které tuto oblast skutečně upravují. Podle § 349 odst. 1 zákoníku práce jsou právními a ostatními předpisy k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci mimo jiné také technické dokumenty a technické normy. Z tohoto ustanovení zákoníku práce vyplývá závaznost technických norem v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Je přitom lhostejné, zda jde o „*právní předpisy*“ nebo „*ostatní předpisy*“ ve smyslu citovaného ustanovení. Rozhodující je, že zákonodárce stanovil odkazem na tyto technické normy jejich právní relevanci a závaznost. Námitka stěžovatelky, že Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví je nesprávně stavěn do role zákonodárce, je rovněž lichá. Nic takového z citovaného ustanovení zákoníku práce nevyplyvá. Jak již bylo řečeno, zákonodárce pouze na technické normy v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci odkazuje, čímž jím propůjčil právní relevanci a závaznost.

Vzhledem k tomu, že z fotodokumentace obsažené ve správním spisu je pouhým okem zjevné, že odchylka stohovaného řeziva od svislice výrazně překračuje 2%, konstatuje zdejší soud (ve shodě s krajským soudem), že nemá pochybnosti o správnosti zjištěného skutkového stavu i přesto, že správní orgán I. stupně neprovedl výpočet těchto odchylek. Z těchto fotografií lze rovněž v případě potřeby orientačně zjistit měřítko porovnáním s okolními zachycenými předměty. Je však třeba doplnit, že pokud je větší odchylka od svislice zřetelně patrná z fotodokumentace pouhým okem a není stanovena výpočtem, je tím i stanovení přesného měřítka nadbytečné.

Označení prostoru skládky dřeva značkami „*zákaz vstupu nepovolaným osobám*“ sice snižuje riziko poškození zdraví, ale nemůže stěžovatelku vyvinut. Ostatně tento fakt nic nemění na tom, že v tomto prostoru se osoby pohybovaly (byť šlo o omezený okruh osob) a byly nesprávným uskladněním dřeva ohroženy.

U námitek směřujících proti *čtvrtému výroku* se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s odůvodněním krajského soudu, že pojem „*v těsné blízkosti*“ pouze blíže označuje polohu místa, kde došlo k deliktu. Stěžovatelce je v tomto výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně vytčeno porušení ust. bodu 2 V. části přílohy k nařízení vlády č. 28/2002 Sb., kterým se stanoví způsob organizace práce a pracovních postupů, které je zaměstnavatel povinen zajistit při práci v lese a na pracovištích obdobného charakteru. Podle citovaného ustanovení „*[p]ři volném uskladňování dříví na skládce je nezbytné dodržovat takový sklon uskladněného dříví, aby se zabránilo jeho samovolnému pohybu; k zajištění se použijí zajišťovací klíny.*“ Použití pojmu „*takový sklon uskladňovaného dříví na skládce*“, které stěžovatel napadá v kasační stížnosti, tedy zcela odpovídá kritériím stanoveným citovaným právním předpisem. Právní předpis, jehož porušení je sankcionováno, zároveň nestanoví přesné parametry skladování dříví, které by byly určitelné přesným měřením. Z toho důvodu by provedení přesného měření správním orgánem bylo nadbytečné. Pro odpovědnost za

správní delikt není relevantní, že v průběhu kontroly nedošlo k sesutí skladovaného dříví, neboť se jedná o delikt ohrožovací, pro jehož spáchání postačí nedodržení povinností stanovených právními předpisy vyjmenovanými v ust. § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce a z toho vyplývající ohrožení bezpečnosti osob. Z toho důvodu také není relevantní ani určení přesného počtu zaměstnanců, kteří byli nesprávným skladováním dříví ohroženi. K argumentaci stěžovatelky, že do prostoru platí zákaz vstupu nepovolaným osobám, odkazuje Nejvyšší správní soud na vypořádání obdobné námitky stěžovatelky uplatněné proti třetímu výroku. Stěžovatelka byla sankcionována za chybné skladování dříví, nikoliv za chybný provoz linky; proto není relevantní její námitka, že linka je užívána v souladu s pokyny výrobce.

K námitkám směřujícím proti *pátému výroku* zdejší soud konstatuje, že uvádění linky do provozu bylo správními orgány zohledněno formou snížení výše trestu. Ostatně ani uvádění do provozu nebrání užití předepsaných opatření k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Z textu samotné kasační námitky přitom vyplývá, že do prostoru pilnice měli zaměstnanci stěžovatelky přístup i v době uvádění linky do provozu. Navíc argumentace stěžovatelky, že uvádění do provozu prováděli pouze zaměstnanci dodavatelské společnosti (nikoliv zaměstnanci stěžovatelky), nemůže obstát s ohledem na ust. § 101 odst. 5 zákoníku práce, podle něhož povinnost zaměstnavatele zajišťovat bezpečnost a ochranu zdraví při práci se vztahuje na všechny fyzické osoby, které se s jeho vědomím zdržují na jeho pracovištích. Z ust. § 3 nařízení vlády č. 362/2005 Sb., o bližších požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na pracovištích s nebezpečím pádu z výšky nebo do hloubky nevyplývá, že by použití organizačních opatření a osobních ochranných prostředků mohlo nahrazovat použití prostředků kolektivní ochrany (zejména technické konstrukce, například ochranná zábradlí a ohrazení, poklopy, zachytňná lešení, ohrazení nebo sítě a dočasné stavební konstrukce, například lešení nebo pracovní plošiny). Podle ust. § 3 odst. 2 citovaného nařízení vlády naopak vyplývá, že prostředky kolektivní ochrany mají být použity přednostně.

Odstranění zábradlí u administrativní budovy pak správní orgán I. stupně zmiňuje v odůvodnění svého rozhodnutí, ale toliko při rekapitulaci kontrolního protokolu. Ze samotného pátého výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je patrné, že stěžovatelka nebyla za absenci zábradlí u administrativní budovy sankcionována. Argumentace stěžovatelky v tomto směru je proto bezpředmětná.

Ohledně stěžovatelčiných námitok k *šestému výroku* týkajících se užití pojmu „*minimální bezpečnostní standard*“ odkazuje Nejvyšší správní soud na vypořádání obdobné námitky stěžovatelky směřované proti třetímu výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K námitce, že výrok nesprávně cituje zrušenou normu ČSN 26 0003, zdejší soud konstatuje, že se plně ztotožnil s argumentací krajského soudu k této námitce. Výrok sice odkazuje na porušení ČSN 26 0003, současně se však opírá též o účinnou normu ČSN ISO 1819.

U strojního zařízení na frézování hřebenů WEINIG (k němuž se zřejmě vztahují další námitky stěžovatelky) nebylo nijak prokázáno ve správním řízení ani v řízení před krajským soudem, že by se s tímto zařízením již nepracovalo nebo že by stěžovatelka učinila opatření bránící zaměstnancům v přístupu k tomuto zařízení. Nic takového nevyplývá ani z fotodokumentace obsažené ve správním spisu.

Ohledně námitok stěžovatelky k *sedmému výroku* zdejší soud (ve shodě s krajským

pokračování

soudem) poukazuje na fakt, že poznámky pod čarou nejsou podle ustálené judikatury normativní součástí textu právního předpisu (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. II. ÚS 485/98). Ust. § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce stanoví, že zaměstnavatel je povinen zajistit zaměstnancům dostatečné a přiměřené informace a pokyny o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci podle tohoto zákona a podle zvláštních právních předpisů. Vyhláška ČÚBP č. 48/1982 Sb., kterou se stanoví základní požadavky k zajištění bezpečnosti práce a technických zařízení v ust. § 238 odst. 1 stanoví, že „[n]ebezpečné látky smějí být skladovány jen na místech k tomu určených v předepsaném množství a v bezpečných obalech; na obalech musí být vyznačen jejich obsah a bezpečnostní označení.“ Citovaná vyhláška tedy zcela jistě obsahuje pravidla pro informování zaměstnanců v případě skladování nebezpečných látek a spadá tak do okruhu zvláštních právních předpisů, na něž odkazuje shora citované ustanovení zákoníku práce. Uložení sankce za správní delikt tedy lze odůvodnit porušením citovaného ustanovení zákoníku práce ve spojení s citovanou vyhláškou ČÚBP.

K námitkám směřujícím proti *osmému výroku* Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodující je právní kvalifikace předmětného správního deliktu, jež byla provedena v konečném rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť z této právní kvalifikace vycházel i žalovaný ve svém rozhodnutí, které je předmětem soudního přezkumu. Odkaz na normu ČSN ISO 3691 + Adm 1 se objevuje pouze v té části rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v níž je rekapitulován obsah kontrolního protokolu. Odkaz na uvedenou normu není součástí výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani odůvodnění k tomuto výroku. Argumentace stěžovatelky ohledně aplikace této normy je proto nepřipadná.

Skutečnost, že postupem inspektora při kontrole měla stěžovatelce vzniknout škoda, pak není relevantní pro přezkoumání zákonnosti správních rozhodnutí; může být relevantní pouze z hlediska zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti, jak již bylo konstatováno výše.

U námitek směřujících proti *devátému výroku* zdejší soud konstatuje, že případná deliktní odpovědnost řidiče vozíku za nevyhovující technický stav není způsobilá vyloučit či omezit deliktní odpovědnost stěžovatelky. Za stav pracovních prostředků a zařízení a dopravních prostředků je v souladu s ust. § 4 odst. 1 zákona č. 309/2006 Sb., o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci odpovědný zaměstnavatel. Proto z hlediska deliktní odpovědnosti stěžovatele není relevantní námitka, že v souladu s normou ČSN ISO 3691 + Adm 1 jsou odpovědní za stav vozíku také jeho řidiči.

Ohledně nesprávného výškového upevnění krytu kotoučové pily Nejvyšší správní soud uvádí, že z fotodokumentace založené ve správním spisu vyplývá, že s nesprávně výškově upevněným krytem byl přímo při kontrole řezán materiál s výškou dvakrát nižší, než v jaké byl kryt umístěn. Porušení předpisů v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci vytýkané v devátém výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je tak nesporné. Tvzení stěžovatele, že nesprávné výškové umístění krytu bylo způsobeno tím, že těsně před kontrolou se prováděl pořez materiálu, u něhož odpovídala jeho výška výšce nastaveného krytu, se naopak jeví z hlediska deliktní odpovědnosti stěžovatelky jako irelevantní. Uvedené tvrzení nabízí pouze vysvětlení, jak k porušení předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci došlo, avšak samotné porušení nijak nezpochybňuje.

Správní orgán I. stupně nerozhodl napadeným výrokem o technické způsobilosti motorového vozíku ani o druhu komunikace. Správní orgán I. stupně rozhodl o porušení povinnosti odpovídajícím způsobem vybavit vysokozdvizný motorový vozík (jako pojízdné zařízení, které může ohrožovat zaměstnance v jeho blízkosti) vhodným osvětlením tak, aby obsluze v noci nebo v prostředí se sníženou viditelností umožnilo bezpečné používání (srov. bod 6 písm. e) Přílohy č. 3 k nařízení vlády č. 378/2001 Sb., kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a nářadí). Odkaz na ust. § 37 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích v této souvislosti pouze ilustruje nevhodnost (respektive dokonce nefunkčnost) použitého osvětlení na vozíku.

Ohledně námitek proti *desátému výroku* se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s argumentací krajského soudu, že norma ČSN 34 1930 byla sice zrušena ke dni 1. 2. 2009, avšak kontrola byla zaměřena na plnění povinností podle uvedené normy v době platnosti této normy (tedy zpětně). Proti tomuto závěru krajského soudu ostatně stěžovatelka ani konkrétní námitky neuplatnila.

Pokud jde o použití pojmu „*následná revize*“, který podle stěžovatele norma ČSN 33 1500 nezná, odkazuje zdejší soud na argumentaci k obdobným žalobním námitkám stěžovatele směřujícím proti použití pojmu „*minimální bezpečnostní standard*“ ve třetím výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Opět se jedná o funkční použití pojmu v jeho obecném smyslu, jež nemá vliv na srozumitelnost výroku.

Stěžovatelka rovněž namítala, že u jí označených technických zařízení je nadbytečné vyžadovat revize podle normy ČSN 33 2000-6-61 ed. 2. Nejvyšší správní soud k této námitce konstatuje, že z desátého výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně jasně vyplývá, že revize podle této normy správní orgán I. stupně u vyjmenovaných technických zařízení nevyžadoval. Vyžadoval je pouze u hromosvodu a rozvodů peletovací linky.

K námitce stěžovatelky proti *jedenáctému výroku* Nejvyšší správní soud uvádí, že správní orgán I. stupně v tomto výroku konstatoval, že „*[z]aměstnanci nejsou odpovídajícím způsobem chráněni před nebezpečím úrazu způsobeného elektrickým proudem, elektrickým obloukem nebo účinky statické elektřiny.*“ Jedná se o doslovný přepis části ustanovení bodu 2. 1. 1. Přílohy č. 2 nařízení vlády č. 101/2005 Sb., o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí. Citované ustanovení stanoví: „*Zařízení pro vnitřní a venkovní rozvody elektrické energie (dále jen "instalace") a elektrická zařízení musí být navržena, vyrobena, odborně prověřena a vyzkoušena před uvedením do provozu a provozována tak, aby se nemohla stát zdrojem požáru nebo výbuchu; zaměstnanci musí být odpovídajícím způsobem chráněni před nebezpečím úrazu způsobeného elektrickým proudem, elektrickým obloukem nebo účinky statické elektřiny.*“ Uvedení nedostatečné ochrany před účinky statické elektřiny v jedenáctém výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak nemůže způsobit samo o sobě nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť (jak vyplývá ze samotného textu citovaného ustanovení) k porušení stanovené povinnosti postačí i nedostatečná ochrana zaměstnanců před nebezpečím úrazu způsobeného elektrickým proudem či elektrickým obloukem, jejichž možný výskyt stěžovatel nepochybně. Kumulativní přítomnost uvedených případů není citovaným ustanovením vyžadována.

pokračování

Ohledně argumentace stěžovatelky, že nemohlo být prokázáno porušení také písmen c), d) a f) ust. § 199 vyhlášky ČÚBP č. 48/1992 Sb., kterou se stanoví základní požadavky k zajištění bezpečnosti práce a technických zařízení se zdejší soud ztotožňuje s názorem krajského soudu. Ustanovení uvedených písmen jsou pouze součástí demonstrativního výčtu opatření, která mají být provedena ke splnění povinnosti stanovené v první větě citovaného ustanovení. Základem delikttní odpovědnosti stěžovatelky v projednávané věci je tedy porušení pravidla věty první citovaného ustanovení. Prokazování absence jednotlivých opatření uvedených v následujícím demonstrativním výčtu (písm. a) až f) § 199 citované vyhlášky) se tak jeví jako nadbytečné.

Proti *dvánáctému výroku* stěžovatelka žádné námitky v kasační stížnosti neuplatnila.

Lze tedy uzavřít, že kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. nebyly dány. Nejvyšší správní soud proto posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti vůči stěžovateli rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, který však náhradu nákladů nežádal, a případné náklady ani jinak ze spisu nevyplývají.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2014

Vlašín

JUDr. Jaroslav
předseda senátu